

ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ನುಚ್ಚುನೂರು ಮಾಡುವ ಚಿಲ್ಲರೆ ವಿಷಯಗಳು

ಎಸ್.ಜಿ. ಶಿವಶಂಕರ್

ಸುಖ ನೆಮ್ಮದಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಇರುವ ಸಾಧಕ ಬಾಧಕಗಳ ಒಂದು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಎಸ್.ಜಿ. ಶಿವಶಂಕರ್ ಅವರು ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಎಂಜಿನಿಯರ್ ಆಗಿದ್ದರೂ, ಹವ್ಯಾಸಿ ಲೇಖಕರು ಹಾಗೂ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಸ್ಫೂರ್ತಿವಾಣಿಯಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತರು.

ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ, ಅತಿ ಸಣ್ಣ, ಚಿಲ್ಲರೆ ವಿಷಯಗಳೇಕೆ ನಮ್ಮ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ನುಚ್ಚುನೂರು ಮಾಡುತ್ತವೆ? ಬದುಕನ್ನೆ ರಂಗರಂಗ ಮಾಡುತ್ತವೆ? ನಮ್ಮನ್ನು ಜರ್ಜರಿತ ಯೋಧನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತವೆ? ಈ ಬಗೆಗೆ ಎಂದಾದರೂ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಾ? ಆ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಯತ್ನ ಈ ಲೇಖನ.

ಸುಖ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಡ? ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸುಖದ ಅನ್ವೇಷಕರೇ! ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಚಿಂತನೆ, ಚಟುವಟಿಕೆ ಎಲ್ಲದರ ಹಿಂದೆ ಇರುವುದು ಸುಖದ ಅಪೇಕ್ಷೆ! ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಪುಟಗಳನ್ನು ತೆರೆದು ನೋಡಿದಾಗ ಕಾಲ ಕಾಲಕ್ಕೆ ನಾವು ಸುಖವನ್ನು ಪಡೆಯಲೆಂದು ಮಾಡಿರುವ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಗೋಚರಿಸುತ್ತವೆ. ಸುಖದ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಎಲ್ಲ ಮಾನವರಿಗೂ, ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೂ ಸಹಜವಾದುದು. ಕಮಲ ಸದಾ ಸೂರ್ಯನ ಕಡೆಗೆ ಮುಖ ಮಾಡುವಂತೆ ನಾವು ಸದಾ ಸುಖದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ.

ಬದುಕಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ನಾವು ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅನುಭವಿಸಿದ ಯಾವ ಸುಖಗಳೂ ಈಗ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಬರಿ ಅದರ ನೆನಪು ಇದೆ. ಸುಖದ ಒಂದು ಗುಣವೆಂದರೆ ಅದು ಕ್ಷಣಿಕವಾದದ್ದು. ಅದು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರಲೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಬಯಕೆ. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಹಾಗಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನಾವು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಅದರ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತುತ್ತೇವೆ. ಒಂದು ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ತಿನಿಸೊಂದನ್ನು ತಿಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಂಡಾಗ ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅದೇ ತಿನಿಸನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಎರಡನೆಯ ಬಾರಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಅಂಥ ರುಚಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಮೊದಲನೆಯ ಸಲ ಕಂಡ

ರುಚಿಯನ್ನು ನೆನೆಸಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಹೋಟೆಲನ್ನು ಎಡತಾಕುತ್ತೇವೆ. ಹಿಂದೆ ಅನುಭವಿಸಿದ ಸುಖ ದೊರೆಯದಿದ್ದಾಗ ನಿರಾಶರಾಗುತ್ತೇವೆ; ದುಃಖಿಗಳಾಗುತ್ತೇವೆ. ಜೀವನವೆಲ್ಲ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡಿಯುತ್ತೇವೆ. ಹಣ, ಒಡವೆ, ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಗಳಿಸುತ್ತೇವೆ, ಅವುಗಳಿಂದ ಸುಖ ಸಿಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ. ಎಷ್ಟೇ ಹಣ, ಒಡವೆ, ವಸ್ತು ಗಳಿಸಿದರೂ ಸುಖ ಸಿಕ್ಕೇ ಸಿಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಗ್ಯಾರಂಟಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

“ದುಃಖ ಎನ್ನುವುದು ಮಿತಿಯೊಳಗಿನ ಅಸ್ತಿತ್ವ” ಎಂದು ಭಗವಾನ್ ಬುದ್ಧ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಸುಖ ಎಂದಿಗೂ ನಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಪೂರಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಮಾರಕ ಮಾತ್ರ. ದುಃಖ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ಬೌದ್ಧಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಸಹಾಯಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಗ್ರೀಕ್ ತತ್ವಜ್ಞಾನಿ ಈಸ್ಟೆಲಸ್ ಸುಖದ ಬಗೆಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ: “ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನನ್ನೂ ಸುಖ ಎಂದು ಕರೆಯಬೇಡ, ಆತ ಸಾಯುವವರೆಗೆ!” ಅಂದರೆ ಬದುಕಿರುವವರೆಗೂ

ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನೂ ಸುಖಿಯಲ್ಲ ಎಂದಂತಾಗುತ್ತದೆ. “ಹುಟ್ಟಿದ ನಂತರ ಬರುವ ಎಲ್ಲ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಕೋ” ಎಂದು ಬೌದ್ಧಧರ್ಮದ ಮಹಾಯಾನ ಮಾರ್ಗ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಇತಿಮಿತಿಗಳ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದನ್ನು ಮಹಾಯಾನ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಮಾನಸಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯ ಬದಲಾವಣೆಗಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗದೆ

ಹೋದಾಗ ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು.

ನಮಗೆ ತೃಪ್ತಿಯ ಅನುಭವ ಬರಬೇಕೆಂದರೆ ನಮಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಹೊಂದಿರುವವರನ್ನು ನೋಡಬಾರದು. ನಮಗಿಂತ ಕಡಮೆ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವವರನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ನಮಗೆ ಮಾನಸಿಕ ನೆಮ್ಮದಿ ಮತ್ತು ತೃಪ್ತಿ ಸಿಗುವುದು. “ನಾನು ಬೂಟುಗಳಿಗಾಗಿ ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ, ಕಾಲೇ ಇಲ್ಲದ ಮನುಷ್ಯನೊಬ್ಬನನ್ನು ನೋಡುವವರೆಗೂ” ಎಂದು ಕ್ರೈಸ್ತ ಸಂತ ನೊಬ್ಬ ನುಡಿದಿದ್ದಾನೆ. ಸುಖದ ಹಂಬಲದಿಂದ ನಾವು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾ ಹೋದ ಹಾಗೆ ನಮಗೆ

ಸುಖದ ಹಂಬಲದಿಂದ
ನಾವು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು
ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾ
ಹೋದ ಹಾಗೆ ನಮಗೆ
ನಿರಾಶೆಯ ಅವಕಾಶಗಳೂ
ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ.

ನಿರಾಶೆಯ ಅವಕಾಶಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ.

ಬದುಕಲು ಕನಿಷ್ಠ ಸೌಲಭ್ಯಗಳೂ ಇಲ್ಲದ ಮಿಲಿಯಗಟ್ಟಲೆ ಜನ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಸುಖ ದಿಂದ ಇದ್ದಾರೆ; ನಮ್ಮ ದಿಯಿಂದ ಇದ್ದಾರೆ. ಸುಖ ಎನ್ನುವುದು ಮನಸ್ಸಿನ ಒಂದು ಸ್ಥಿತಿ. ನಾವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿನ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಾ ಬಂದರೆ ಇಂತಹ ಮಾನಸಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯ.

ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ 'ನಾನು' ಎಂಬ ಅಹಂಕಾರ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುತ್ತದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಾವು ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ವಿಷಯಗಳಿಗೂ ಕ್ಷೋಭೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅಸಹನೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಯುತ್ತಾ ದುಃಖಿಗಳಾಗಿರುತ್ತೇವೆ. ಎಂಥ ಚಿಲ್ಲರೆ ವಿಷಯಗಳು ನಮ್ಮ ಮಾನಸಿಕ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಕದಡಬಹುದೆಂದರೆ ಅಚ್ಚರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾರೋ ಪಾರ್ಕಿಂಗ್ ಅಹ್ಯಾಸದಿದ್ದಕ್ಕೆ, ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಯೊಬ್ಬನಿಗೆ ಬಡ್ತಿ ಸಿಕ್ಕು ನಮಗೆ ಸಿಗದಿದ್ದಕ್ಕೆ, ಜೊತೆಯವರೊಬ್ಬರನ್ನು ಯಾರೋ 'ಒಳ್ಳೆಯವರು' ಎಂದು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಉಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ! ಇಂಥಾ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ವಿಷಯಗಳು ನಮ್ಮ ಮನದ ತಿಳಿಗೊಳವನ್ನು ರಾಡಿ ಮಾಡುತ್ತವೆ! ಭಾವನೆಯ ಆಳೆತ್ತರದ ಅಲೆಗಳೇಳುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಪದೇ ಪದೇ ಈ ವಿಷಯಗಳೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪುನರಾವರ್ತನೆಗೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ನಾವು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ ಅಸಹಾಯಕರಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ಹೀಗಾಗದೆ, ನಮ್ಮ ಜೊತೆಯವರಿಗೆ ಬಡ್ತಿ ಸಿಕ್ಕಾಗ ನಾವು ಸಂತೋಷಪಡುವಂತಾಗಬೇಕು, ಅವರನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದಾಗ ನಾವೂ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಆದರೆ ಸತ್ಯವಾದ ಮಾತನ್ನು ಆಡುವಂತಾಗಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳದೆಯೂ ಅಂಟಿಕೊಂಡಂತಿರುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಶತಮಾನದ ಸಮಾಜೋದ್ಧಾರಕ ಬಸವಣ್ಣ ಸುಂದರವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ:

ಮಾಡುವಂತಿರಬೇಕು ಮಾಡದಂತಿರಬೇಕು
ಮಾಡುವ ಮಾಟದೊಳಗೆ ತಾನಿಲ್ಲದಂತಿರಬೇಕು
ಕೂಡಲಸಂಗನ ನನೆಯುತ್ತ ನನೆಯುತ್ತ
ನನೆಯದಂತಿರಬೇಕು.

ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕು ಆದರೆ ಮಾಡದಂತಿರಬೇಕು. ಮಾಡುವುದರೊಳಗೆ ನಾವು ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರಬಾರದು. ದೇವರನ್ನು ನೆನೆದರೂ ಸಹ ನನೆಯದಂತಿರಬೇಕು—ಎಂದಿದ್ದಾರೆ ಬಸವಣ್ಣ. ಇಂತಹ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಅತ್ಯಂತ ದುಃಖದ ಮತ್ತು ಸಂತೋಷದ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ನೆನಪಿಸಲ್ಪಡಬೇಕಾದ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ—ಜೀವನದ ಕ್ಷಣಭಂಗುರತೆ! "ಎಲ್ಲವೂ ಕ್ಷಣಿಕವೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಕ್ಷಣಿಕ." ಇದೂ ಒಂದೆ ಸರಿದೂಗೋಗುತ್ತದೆ, ಕ್ರಮೇಣ ಕಾಲದ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಬೇಕು.

ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಘಟಿಸುವ ಯಾವುದೇ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಗೂ ಅಂಜಬಾರದು, ದುಃಖಿಸಬಾರದು. ಕಾಲವನ್ನು ಹಿಡಿದಿಡುವುದು ಯಾರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಿರಂತರ ಬದಲಾವಣೆಯೇ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮೂಲಗುಣ. ಬದುಕಿನ ಮಾಯಾ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ದೃಶ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಯಾರೂ ಅಳಬಾರದು, ಮರುಗಬಾರದು, ಸೋತು ಕೈಕಟ್ಟಿ ಕೂರಬಾರದು. ಬದುಕಿನ ಕಡಲಲ್ಲಿ ದುಃಖದ, ಸಂತೋಷದ, ಕೋಪದ, ಅಸೂಯೆಯ ಅಲೆಗಳು ನಿರಂತರ ಏಳುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಅಲೆಗಳು ದಡಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಳಿಸಿದ ನಂತರ ಹಳೆಯದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸೆಳೆದು ತನ್ನ ಒಡಲಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ.

ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಹೊರಗಿನ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ನಂಬಿದ್ದೇವೆ; ಅವುಗಳ ಮೊರೆಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ಆ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಸಿಗದಿದ್ದರೂ ನಾವು ದುಃಖಿಗಳಾಗುತ್ತೇವೆ. ದುಃಖ ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಸುಳಿಯಬಾರದೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಗೆ ನಾವು ಹೊಸ ಆಕಾರವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಸದಾ ಶಾಂತಿ ನೆಲಸಬೇಕೆಂದರೆ, ಬದುಕು, ಸುಖ, ದುಃಖಗಳ ಬಗೆಗೆ ನಮ್ಮ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಮತ್ತು ಧೋರಣೆಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಶಾಶ್ವತವಾದ ಸಂತೋಷ ಬೇಕೆನ್ನುವುದಾದರೆ ನಮ್ಮ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಸುಖಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತ್ಯಾಗಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ನಾವು ನಿಜವಾದ ಸುಖದ ಅನುಭವದತ್ತ ಹೊರಳುತ್ತೇವೆ. ನಿಜವಾದ ಸುಖದ ಅನುಭವ ನಮಗಾಗಬೇಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳಾದರೂ ಮರೆಯಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮರೆತಾಗ ನಮ್ಮೊಳಗಿರುವ ದೈವದೊಂದಿಗೆ ಸಂಪರ್ಕ ಬೆಳೆಸುತ್ತೇವೆ. ಸುಂದರವಾದ ಚಿತ್ರವೊಂದನ್ನು ನೋಡುವಾಗ, ಹಿತವಾದ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಕೇಳುವಾಗ, ಸೂರ್ಯೋದಯವನ್ನು ನೋಡುವಾಗ, ಹಿತಕರ ಬೆಳದಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಆಕಾಶವನ್ನು ನೋಡುವಾಗ—ನಾವು ಮೈಮರೆಯುತ್ತೇವೆ; ನಾಲ್ಕು ಜನರಿಗೆ ಒಳಿತಾಗುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದಾಗಲೂ ಹೀಗನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಾವು ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ತೊರೆದು, ನಮ್ಮನ್ನು ಮರೆತು ಅಗತ್ಯವಿರುವವರಿಗೆ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಯೋ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಆನಂದದ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಾವು ಸುಖವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಹೋಗುವೆವೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ನಾವು ದುಃಖಿಗಳೇ. ನಮ್ಮ ಗುರಿಯನ್ನು ಸುಖದಿಂದ ತಿರುಗಿಸಿ, ಅದನ್ನು ಮರೆತರೆ ಅದು ತಾನಾಗಿಯೇ ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಬದುಕಿನ ಅತ್ಯಂತ ವಿಸ್ಮಯವಾದ ಸತ್ಯವಿದು! ಯಾವುದನ್ನು ನಾವು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿ ಹಂಬಲಿಸುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದು ನಮ್ಮಿಂದ ದೂರ ಹೋಗುತ್ತದೆ; ಯಾವುದನ್ನು ಉಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತದೆ!

✱